

[Bertel Dahlgaard.]

mig vedrørende de hensættelser på særkonto i nationalbanken, der var foreslået i den betænkning, der i foråret 1954 blev afgivet af skatteudvalget, at jeg måtte erindre, at når det ærede medlem havde underskrevet den, var det et led i forliget. Jeg skal ikke sige meget derom, men jeg er overbevist om, at det ærede medlem ikke vil benægte, at han i dette udvalg var indforstået dermed og ikke udtalte sig derimod. Jeg kan blot føje til, at jeg har sandelig ikke noget imod et sammendrag af de mange forskellige konti på nationalbankens balance, og man ved, at jeg i finansudvalget har rejst dette spørgsmål; jeg vil meget gerne samarbejde med det ærede medlem derom i den kommende tid.

Det ærede medlem sagde dernæst, at jeg havde ikke nogen som helst berettigelse til at antage, at venstre og det konservative folkeparti havde accepteret nedsættelserne på forsvarsbudgettet i fjor.

Det er jeg ganske enig i, og noget sådant har jeg heller ikke på nogen måde antydnet. Det er ganske klart; det skete nemlig i fjor efter en aftale mellem regeringen, regeringspartiet og det radikale venstre. Det, jeg antydede, var, at når det nedsatte beløb fra i fjor fastholdtes på det nu forelagte budget for det kommende år, kunne jeg ikke tænke mig andet, når det drejede sig om et så vigtigt område, end at man ville have taget til orde derom under forhandlingerne i går, og at man, når man ikke tog afstand derfra, i og for sig havde accepteret det. Men det har de to ærede partier altså ikke. Man forbeholder sig sin stilling med hensyn til at kræve forhøjelse af dette budget.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i anledning af et problem, vi gang på gang har måttet drøfte her i tinget, spørgsmålet om sammenligningen af Danmarks og andre landes rustningsbyrder. Det ærede medlem fremsatte den bemærkning, at det ingen særlig økonomisk betydning skulle have for et land, at det i modsætning til Danmark besidder råstofferne, der er nødvendige for den oprustning, det pågældende land foretager, og besidder råstoffer til afsætning til de lande, der som Danmark ikke har disse råstoffer. Det kan jeg ikke tænke mig

at man alvorligt kan mene. Det turde da vist også være en kendsgerning, at forskellige landes rustningsudgifter ikke blot begrundes i NATO-opgaver, men også er grundlaget for disse lande som kolonimagter eller for deres mægtige økonomiske interesser i andre dele af verden.

Jeg vil gerne takke den højtærede forsvarsminister for den udtalelse, han angående dette spørgsmål fremsatte her i dag. Den højtærede minister sagde, at grundlaget for sammenligningen mellem NATO-landenes rustningsbyrder ikke tager alle forhold i betragtning, at det derfor var i Danmarks disfavør, og at dette gøres gældende under de allierede forhandlinger. Denne udtalelse af ministeren står for mig i glædelig modsætning til de udtalelser, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fra tid til anden har fremsat angående dette spørgsmål. Jeg ønsker selvsagt ikke, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen skal sige noget andet, end han mener, men jeg har et meget stærkt ønske om, at det ærede medlem udfra foreliggende kendsgerninger vil støtte de synspunkter i Danmarks favør, som forsvarsministeren nu siger føres frem fra dansk side.

I denne forbindelse fremsatte finansministeren en udtalelse, som jeg også vil gøre en bemærkning til. Jeg forstod, at den højtærede finansminister havde opfattet mig således, at jeg gik ud fra, at rustningsbyrderne automatisk i den kommende tid skulle blive lavere som konklusion af det parlamentariske udvalgs arbejde. Nej, det har jeg ikke ment, og det har jeg heller ikke sagt. Jeg gik i går i min tale ud fra, at udgifterne og tjenestetiden nødvendigvis må nedsættes, og så føjede jeg til: i hvilket omfang må overvejes, når oplysningerne fra det nedsatte parlamentariske udvalg foreligger.

Det, der her kan blive tale om, er to ting. Der kan, om jeg så må sige, blive tale om direkte besparelser, eller der kan blive tale om større økonomiske bidrag udefra. I denne forbindelse går jeg ud fra, at den højtærede regering har lagt mærke til et telegram, der for et par dage siden fremkom fra Oslo, og hvori der stod, at Norge havde måttet opgive at modtage for 300—400 mill. kr. flyvemateriel til 3 nye jagerdivisioner. Telegrammet fortsatte med nogle bemærkninger om, at Norge i stedet for fra andre